

Janka s Josefem proto vždýcky budou mít u mnoha lidí smůlu.

Jsou ze zcela jiného světa a pochopí je jenom ti, kdo k tomu dozráli.

„Je pro tebe asi těžké o vašem přátelství vyprávět lidem, kteří za jakýmkoli vztahem mezi mužem a ženou hned vidí sex, protože si to sami nedovedou představit jinak, že?“ říká Jance.

„Já s Josefem proto skoro nikam nechodím, nechci mu kazit pověst. On je čistý člověk, vždýť ho znáš. Jsem ráda, že ho lidé mají rádi. Podívej, tady jsem mu koupila v sekáči mikinu, on má tu červenou barvu rád.“

Červená, jako ty červenáky. Jsme v Brně a červenáky se už dávno změnily ve sluneční světlo, tak, jako se jednou i jejich přátelství změnilo ve světlo Beránkovo.

## POHŘEB JAKO SVATBA

**E**ster jsem na živo poznal při druhé svatbě jejího otce. Oba novomanžele, studenti „dálkaře“ naší školy Jabok Říšu a Simonu, jsem pokřtil i sezdal. Está seděla při svatební hostině vedle mne: černočervené vlasy prozrazovaly bohatou osobnost a smělé životní plány. Člověk v její společnosti hned omládl.

Žila s transplantovanými plícemi a psala o tom facebookový blog „Život na vodítku“, vlastně na plicním ventilátoru, který udržoval její život na vlásku, když plíce selhávaly.

7. března: „Hezký večer, mí milí čtenáři! Jsem už nyní opět trvale na kyslíku. Dnes mě lékaři zařadili na waiting list k retransplantaci plic. Držte mi palce, ať se operace dočkám. Díky moc!“

17. března: „Ahoj, tady Estina máma. Ester mě pověřila, abych teď spravovala její stránku. Je od pátku hospitalizovaná na ARO, na plicní ventilaci. Už je jí líp, začíná jít, rehabilitovat a vůbec dělat všechno pro to, aby na ventilátoru nebyla závislá. Mobil teď u sebe nemá, nosím jí ho ale každý den, tak jí můžete psát vzkazy – přičte si je, jen nezvládá zatím reagovat. Držte palce!“

21. března: „Ahoj, tak tady Ester zase sama za sebe. Jak jste již z předchozích příspěvků mohli pochopit, jsem odkázaná na ventilátor. Šance, že se jej zbavím, je mizivá. Proto jsem se dnes

rozloučila s nejbližšími a zítra budu nejspíše už uspaná definitivně.

Mám vás všechny moc ráda, hlavně, prosím, neplačte.“

23. března Ester zemřela. Bylo jí 23 let.

Saša, její máma, napsala:

„Ester uměla žít a uměla umřít. Žila naplno, neplytvala časem, a dokud měla šanci, o život statečně bojovala. Když se ukázalo, že už je retransplantace nemožná a plicce, kterými dýchala krásné 3 roky, definitivně selhávají, stejně statečně to přijala a uspořádala na ARO svůj poslední mejdan, kde s nejbližší rodinou a přáteli zavzpomínala, vyslovila svá poslední přání a rozloučila se. Někteří jste mi psali, že se modlíte za zázrak. Ale ona byla zázrak. A navždy bude.“

Poslední rozloučení. Je Bůh mezi námi? Lidé kolem pláčou nebo se chmurní, jen ze Saši vyzářuje pokoj. Snad už si svoje odbrečela, ale dnes je na ní každopádně vidět, že je všechno v pořádku. Jako by svou přítomností všem těm smutným lidem řkala: „Já vám rozumím, jen se vybrečte, já už to zapotřebí nemám.“

Jsmo před otevřeným pavilonkem na dřáblickém hřbitově, asi dvě stě převážně mladých lidí. Všichni v kožených bundách a kabátech, snad právě pro tuto přiležitost zakoupených, jako na svatbě nějakého motorkáře nebo rockera.

Mladí lidé své svatby dnes obvykle do detailů plánují, Esťa namísto svatby do detailů naplánovala vlastní pohřeb: černé kožené oblečení jako dress code, tmavě modrá růže jako květina, na velkém plátně nad otevřenou rakví promítání stovek fotografií

z krátkého, ale bohatého života, a k tomu tvrdá muzika od Guns N' Roses až po Rammstein z pořádných reprobeden.

Po asi hodině ještě promluví nejbližší kamarádka, Esťu v rakvi pak obstoupí živá kapela, zahraje Mišičtív Sluneční hrob a za zvuku Beethovenovy symfonie je Ester vynesena do pohřebního auta.

Saša před prázdným pavilonkem přijímá kondolence, ale mně se zdá, že je bere spíše jako blahopřání k tomu, jakou měla a má dceru. I Ríša je Ríšou tak, jak ho znám, člověkem založeným spíše vážně, ale hlavně jemným, laskavým a pokojným.

Bůh je mezi námi, říká si, protože lidé na pohřbu vlastních dětí žádá divadla před druhými nehrají.

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pomítnuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha ž nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, přibýtek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo.“ Brány toho města zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude. (Zj 21,1–4,25)

Uběhly dva měsíce a urnu s Estinými ostatky je třeba uložit do malého hrobu na hřbitově na Levém Hradci.

Při improvizovaném obřadu čtu text ze závěru knihy Zjevení, ten o nebeském Jeruzalému, který je téměř na konci Bible. Chceme-li ho lépe pochopit, je třeba se vrátit až na samotný počátek, do druhé

kapitoly knihy Genesis. Člověk je zde ve své podstatě zpodobněn jako prach oživený Božím dechem: „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chrýpí dech života. Tak se stal člověk živou duší.“ (Gn 2,7)

Jsme výsledkem dvou komponent, jakýchsi principů, „prachu“ a „Božího dechu“. Prachem je to, co je v nás fyzické, pomíjivé, čím jsme spjati se zemí a v co se nakonec znovu rozpadneme. „Božím dechem“ je to, co v nás volá po plnosti, smyslu, nekonečnu a absolutnu, po absolutním dobru, kráse, lásce a pokoji, a zejména po nesmrtnosti, tedy po tom, abychom tady a teď zůstali se svými drahými napořád. Boží dech se v Bibli postupně stane „Božím duchem“, a tak bude moci Kazatel nakonec prohlásit, že „prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal“ (Kaz 12,7), stejně jako Ježíš „skoná“ doslova tak, že „odevzdá ducha“ (*parádken to pneuma*, J 19,30).

Je jedno, zda se prohlašujeme za „věřící“, nebo „nevěřící“, neboť shora popsanou touhu, která je projevem Božího ducha v nás, máme v sobě každý, podobně jako každého stejným způsobem bolí zuby.

Urna Estina popela, stojící na okraji hrobu před námi, je tím prachem, který se vrací do země, ale Está sama je už mezi námi jinak, neboť „co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné“, „zasévá se tělo přitvozené (doslova *sónna psychikon*, tělo duševní), vstává tělo duchovní“ (*sónna pneumatikon*), „první člověk byl z prachu, druhý člověk z nebe“ (srov. 1K 15,42–47).

Je jedno, zda se prohlašujeme za „věřící“, nebo „nevěřící“, neboť všichni toužíme po novém, nebeském Jeruzalému, nádherné metafoře nového života, jehož dvanáct stále otevřených

bran je zhotoveno z dvanácti perel, hrady z drahokamů a náměstí z ryzího zlata zářícího jako průzračný křišťál (srov. Zj 21,16–21), a jehož nápojem je živá voda Beránkova.

„Je moc důležité, že náš život má perspektivu,“ říká hrstce Estiných přítomných kamarádů a příbuzných, „že stále někam vede, že před námi leží vize nového úžasného společného života. Jakmile člověk tuto perspektivu ztratí, ztratí chuť k životu. Copak mnozí neřekají bezdomovcům, ať jdou pracovat? Ale já se pám: A pro koho mají pracovat? Jakmile život ztratí perspektivu, těžko hledáme jeho smysl.“

Obrád pomalu končí. Ještě zahrají na kytaru Muchomůrky bílé a 21 Guns od Green Day. Está přece měla ráda tvrdý rock.

„Cos to hrál, to anglické?“ ptá se Saša. „Green Day, americkou punkovou kapelu.“

Pouštím jí tu písničku z mobilu, hlavně refrén je fakt pořádný nářez! Jenže tu vidím, že i když přišel a je pozdě odpoledne, na hřbitově nejsme sami.

„Já to trochu stáhnou,“ říká Saše a omluvně se dívám po skupině smutečně oděných lidí, i oni se zde byli s někým rozloučit.

„Ne, myslím, že to je právě ono!“ usměje se Saša a já znovu vím, že je všechno v pořádku, to přece jen nevěsta našla svého Ženicha.

Saša toho večera vyvzřela na Facebook klip Green Day, 21 Guns a k němu připsala: „A láska je silnější než smrt, silnější než zlo a nenávisť, dnes s Estou L., s díky Ladislavu H.“

Sašo a Ester, děkujeme, řekly jste nám, že jsme součástí daleko většího příběhu, než obsáhnu naše pozemské životy.

Známý salesiánský autor ve své nové knize vede každého k tomu, aby si uvědomil, jak intenzivně nás Boží přítomnost obklopuje. Není místa, kde bychom se s Bohem nemohli setkat, ať je to nemocniční pokoj, nebo rockový koncert. Jde jen o to, abychom se neuzavírali do ulit svých představ, předsudků a zatvrzelosti. V desítkách příběhů ze svého působení se Heryán dotýká nejrozmanitějších lidských osudů a vybízí nás, abychom otevřeli oči svých srdcí a vyšli Boží přítomnosti mezi námi naproti.

**Ladislav Heryán SDB** je známý salesiánský kněz, bibliista a vysokoškolský pedagog. V Portále vyšly jeho knihy *Exotem na této zemi* a *Stopařem na této zemi*, které získaly velkou pozornost a sklídily řadu ocenění.



[www.portal.cz](http://www.portal.cz)  **portál**

Ladislav Heryán

**SAMI NA TĚTO ZEMI?**

 **portál**

Ladislav Heryán

**SAMI  
NA TĚTO  
ZEMI?**

O Boží přítomnosti  
mezi námi

 **portál**